

Het voelt alsof ik weer een klein meisje ben als ik door de vervuilde ramen van het winkelpand naar binnen kijk. De oude toonbank staat nog achteraan in de hoek. Spinnenwebben hinderen het zicht, maar in mijn gedachten zie ik de winkel voor me zoals die vroeger was. Eén grote explosie van kleur door de rijen emmers met bloemen, de houten balken aan het plafond, het mozaïek in de tegelvloer (zou dat er nog zijn?) en de statige oude kassa met een lade die rinkelde als die openging.

Maar ik ben niet klein meer. Ik ben een geslaagde zakenvrouw, althans daar heb ik de bank door een goed bedrijfsplan van kunnen overtuigen, en nu wacht ik op de makelaar met wie ik dit pand ga bezichtigen. Een vrouw met een bril en opgestoken haar, gekleed in een grijs krijtstreppakje met een kleurige blouse onder haar jasje, komt op haar hoge hakken over de hobbelige kinderkopjes van het stadsplein aanstormen.

‘Sorry dat ik te laat ben, ik miste de tram en besloot toen maar de bedrijfsauto te nemen, maar het verkeer was een nachtmerrie...’ Met een lange zucht ademt ze uit. ‘Hoe dan ook, het spijt me. Ik hoop dat je niet te lang hebt hoeven wachten.’

Ik wil antwoorden dat ik dat niet erg vind, maar ze is op dreef en wacht niet op mijn antwoord.

‘Ik moet zeggen dat het me verbaast dat je interesse hebt in dit pand. Het is de laatste jaren in verval geraakt en het heeft een hoop onderhoud nodig. De meeste jonge ondernemers zoeken iets moderners. Iets... meer van deze tijd.’

Ik laat mijn blik over de gescheurde markiezen gaan. ‘Ik niet.’

De makelaar opent de deur voor me. Vuil knarst onder de hakken van mijn pumps als ik naar binnen loop. Mijn oog valt op het

mozaïek, waar in het midden een grote hap uit is. Verkleurd en vergruisd steen is achtergebleven.

‘Dat wil je waarschijnlijk weg laten halen,’ zegt ze. ‘Eigenlijk is alles hopeloos verouderd. Maar daarin kun je ook mogelijkheden zien. Je kunt het allemaal vernieuwen. Kom, ik laat je de ruimte achterin zien. Er is nog een koelcel aanwezig, handig toch? En via deze trap...’ De treden kraken vervaarlijk onder haar gewicht als ze zich naar boven waagt. ‘...heb je toegang tot een extra ruimte. Een kantoor bijvoorbeeld?’ Ze blijft wiebelig halverwege de trap staan, bang dat haar kapsel als ragebol zal dienen als ze een stap verder zet. ‘Nou ja, je moet zelf maar eens rustig rondkijken. Ik wacht hier wel op je. Neem de tijd.’

In mezelf glimlachend maak ik de klim naar boven. Het stoffige bovenkamertje is donker en omdat ik niet weet waar het lichtknopje zit, loop ik over de houten vloerdelen naar de erker, waar het raam met oude kranten is afgeplakt. Ik maak een hoek los en een bundel zonlicht onthult een ruime, vierkante kamer met net zulke prachtige balken als beneden in de winkel.

Het raam biedt uitzicht op de binnengracht en het bruggetje dat het oude met het nieuwe centrum verbindt. Aan de overkant stopt een tram en ik zie mezelf daar al elke ochtend uitstappen om over dat kleine bruggetje naar mijn nieuwe leven te wandelen. Hoe kan het dat dit juweeltje al zo lang leegstaat? Het is voor mij bestemd. Ik voel het. Een opgetogen kriebel gaat door me heen. Mijn ouders zullen me voor gek verklaren, net als mijn vriendinnen en mijn oud-collega’s deden toen ik aankondigde dat ik mijn goedbetaalde baan als junior marketingmanager opzegde. Maar ik voel dat dit is wat ik moet doen. Ik loop naar beneden, waar de makelaar stopt met het driftige getik op haar telefoon en opkijkt.

‘Je moet er vast even over nadenken,’ begint ze. ‘Er zijn wat haken en ogen, maar het zou zonde zijn om niet aan de mogelijkheden...’

Ik zorg ervoor dat ik heel wat bedenkelijker kijk dan ik me eigenlijk voel, voor ik haar in de rede val. ‘Laten we het eens over de huurprijs hebben.’

‘Wat een werk! Ik ben bekaf,’ zegt Mathilda. Ik heb haar en mijn andere beste vriendin Pamela leren kennen tijdens onze studie bedrijfseconomie. We hebben alle drie de marketingrichting gekozen en sindsdien zijn onze carrières vrijwel gelijk opgegaan. Tot aan dit moment, want zij hebben er niet voor gekozen om in een oud pand een winkeltje te starten. Gelukkig zijn ze wel bereid om me te helpen met het opknappen.

Samen met Pamela ben ik aan het inhakken op het vloermozaïek. Helaas is de vloer in zo’n slechte staat dat het restaureren van het mozaïek geen zin meer heeft. Mathilda zet een emmer met sop dat zwart ziet van het vuil voor me neer. ‘Er is geen doorkomen aan daarboven. Ik blijf maar schoonmaken en het is nog steeds een gore bende.’

Ik zet mijn veiligheidsbril af om haar beter aan te kunnen kijken. ‘Het is maar stof.’

‘Ja, al het stof van de afgelopen twintig jaar zul je bedoelen.’

Ik zie aan haar gezicht dat ze het beu is. Nu is Mathilda ook niet echt het type voor dit soort klussen. Dat ze meehelpt is al heel wat. ‘Waarom neem je niet even pauze? Het is allang lunchtijd geweest. Weet je wat? Ik ga wat lekkers voor jullie halen, dat hebben jullie wel verdiend.’

Ik gooi handenvol steenscherven in een emmer, trek mijn werkhandschoenen uit en krabbel overeind. Dat wordt spierpijn morgen. Ik loop naar achter om mijn portemonnee te pakken en gris voor de zekerheid mijn rode paraplu in het voorbijgaan mee.

‘Die heb je niet nodig, joh,’ zegt Pamela als ik langsloop.

‘Je kunt nooit weten.’ Ik knik naar de emmer van Mathilda die schuin achter haar staat. ‘Pas op voor die emmer. Straks valt hij nog om.’

Pamela werpt er een blik op en ik laat de deur achter me dichtvallen. Ik moet nog een bel regelen, bedenk ik. Zo’n gezellig ouderwets belletje boven de deur, dat rinkelt als er een klant binnenkomt.

Ik begin het plein over te steken, op weg naar de bakker. Of zal ik op zoek gaan naar een luxebroodjeszaak? Na een paar passen valt mijn oog op een wit bestelbusje met een hele rij mensen er

voor. Op de zijkant van het busje is met zwarte, onregelmatige letters het woord TOSTI's gekalkt. Ik loop eerst voorbij en sluit dan alsnog in de rij aan. Een beetje besluiteloos sta ik achteraan, klaar om me te bedenken, want wie wil nu een tosti uit een witte bestelbus? Volgens mij zie ik het woord 'office' nog door de eerste drie letters van TOSTI's heen schemeren. En is dat een logo van een inktpot waar met witte verf overheen gekladderd is? Nee, hier kan ik mijn vriendinnen niet op trakteren. Ze zien me aankomen. Dan zal het meteen de laatste keer zijn dat ze me komen helpen met het opknappen van de winkel.

Ik wil uit de rij stappen om op zoek te gaan naar een echte broodjeszaak, maar dan steekt een jongen zijn hoofd uit de bus. Hij reikt twee wachtende mensen ieder een in papier verpakt pakketje aan. Voor hij weer de bus induikt, kruist zijn blik de mijne en er gaat een flits van herkenning door me heen. Hij glimlacht een rij parelwitte tanden bloot en haalt vlug een hand door zijn donkere haar. Een seconde later is hij weer in de bus verdwenen.

Terwijl ik sta te bedenken waar ik hem van ken, vergeet ik helemaal dat ik eigenlijk weg wilde lopen. Maar ach, als er zoveel mensen in de rij staan, dan moet het haast wel goed zijn, toch? Of zou hij daar zijn vrienden voor betalen, om op die manier onschuldige slachtoffers zoals ik aan te trekken?

Ik tik de man voor me zachtjes op de schouder. 'Mag ik iets vragen? Dit is nogal een lange rij voor een paar tosti's... Zijn ze zo goed?'

'Geen idee. Ik heb gewoon honger. Ik zou nog wel een baksteen lusten.'

'O. Oké.' De man kijkt weer voor zich en ik weet werkelijk niet hoe het komt dat ik nog steeds in deze rij sta. Ik lust geen bakstenen.

'Geen zorgen,' zegt het meisje dat vóór de man staat. 'Mijn collega heeft de tostibus gisteren ontdekt en ze waren heerlijk. En hij mag er ook zijn.' Ze knikt in de richting van de openstaande deur van de bestelbus.

Aha, opeens valt me op dat het grotendeels vrouwen zijn die staan te wachten. De tosti-jongen is inderdaad een lekker hapje, maar ik vraag me vooral af waarom hij me zo bekend voorkomt.

Langzaam beweegt de rij naar voren en als ik bijna aan de beurt ben, schuift er een grote wolk voor de zon.

‘Wat mag het zijn?’ vraagt de jongen aan me.

‘Ehm, nou, ik weet niet...’ Lekker handig. Sta ik hier twintig minuten te wachten en heb ik nog niet eens gekeken waar de menukaart hangt. ‘Wat voor tosti’s heb je?’

Hij lacht een beetje verlegen en ik voel iets opfladderen in mijn buik. Wauw, hij is wel echt heel leuk. ‘Eigenlijk heb ik maar één soort, dus ik had moeten vragen: hoevéél mogen het er zijn?’ Zijn felblauwe ogen, die zo mooi contrasteren met zijn donkere haren, leiden ontzettend af bij zoiets ingewikkelds als het bestellen van een broodje.

‘Drie tosti’s dan. Alsjeblieft.’

‘Komt voor elkaar.’ Hij verdwijnt weer in de bus en ik steek mijn paraplu op tegen de regendruppels die inmiddels uit de lucht komen vallen.

Een minuutje later overhandigt hij de man voor me zijn lunchpakket en dan ben ik alleen over met de tosti-jongen. Hij gaat niet terug zijn bus in, maar blijft in de opening naar me staan kijken. Hij knikt naar mijn paraplu. ‘Wat handig dat je die bij je had, anders had ik je binnen moeten vragen om te schuilen...’ Ik weet niet wat ik moet zeggen, dus blijft het stil tot hij verder praat. ‘En dat op een dag die zo zonnig begon, wie had dat verwacht?’ Hij kijkt omhoog alsof hij een appeltje te schillen heeft met de weergoden. ‘Nou, jij dus wel, kennelijk.’

‘Ach, ik ben gewoon voorzichtig.’

Hij knikt. ‘En daarom zie je er waarschijnlijk uit alsof je vreest dat je mijn tosti’s niet gaat overleven. Maar maak je niet druk. Ik doe dit al drie dagen en al mijn klanten zijn nog *alive and kicking*.’

‘Dat is een hele geruststelling.’

‘Dacht ik ook. Maar ik moet die van jou nu wel even in de gaten gaan houden, voor ik een tweede tostivariant aan het menu kan toevoegen. Feo’s tosti à la roet.’ Hij gaat naar binnen en ik zet een stapje naar voren om hem te kunnen blijven volgen. Ik zie hem in de weer met twee tosti-ijzers die op een geïmproviseerde stellage staan.

Opeens weet ik zeker dat ik aan voedselvergiftiging ga sterven. En het kan me amper schelen.

‘Als je vaak genoeg terugkomt, beloof ik een uitgebreider menu te bedenken. Misschien verzin ik wel een tosti speciaal voor jou,’ roept hij vanuit de bus. ‘Maar dan moet ik natuurlijk wel je naam weten.’

‘Mia,’ antwoord ik tegen zijn achterkant, die er bijna net zo goed uitziet als de voorzijde.

‘Mia? Dat is een prachtige naam voor een tosti. En voor een meisje.’ Ineens staat hij weer tegenover me en voor hij zijn hand naar me uitsteekt, veegt hij deze snel af aan een wit schort dat om zijn heupen geknoopt is. ‘Ik ben Feo, maar dat zei ik net al.’ Meteen vervolgt hij zijn werk, het inpakken van mijn tosti’s. ‘Je hebt trouwens geluk, want dit is de eerste dag dat ik rond deze tijd nog niet door mijn voorraad heen ben. Omdat ik er meer gemaakt heb, natuurlijk... niet omdat de zaken slecht lopen.’ Hij draait zich naar me toe en kijkt er een beetje arrogant bij. Ook dat staat hem nog best goed. ‘Kijk eens, voor jou. En omdat je zo dapper bent om tegen je vooroordelen in mijn tosti’s een kans te geven, krijg je deze helemaal gratis.’

‘Wat? Nee, ik wil betalen. Je bent net met je zaak begonnen en...’

‘En ik ben overtuigd van mijn eigen kwaliteit,’ vult hij aan. ‘Zodra jij die tosti’s proeft, kom je nog heel vaak terug voor meer. Geloof me maar, ik ga nog genoeg aan je verdienen.’

‘Hmm, als je daar zo zeker van bent...’

‘Natuurlijk ben ik dat!’

‘Oké. In dat geval neem ik je aanbod graag aan.’

Hij knipoogt en ik glimlach en dan vergeet ik weg te lopen, waardoor hij zegt: ‘Ik zou nu maar gaan, anders worden ze nog koud.’

‘O! Ja! Natuurlijk...’ Ik draai me om en begin te lopen. ‘Als het de volgende keer weer regent, laat ik mijn paraplu thuis, goed?’

‘Jee! Wat duurde dat lángr!’ roept Mathilda. Pamela springt verheugd op als ze me binnen ziet komen. Ze vergeet op slag de volle

emmer achter haar en een plas donker water loopt richting mijn voeten.

‘Wat zei ik nou over die emmer?’

‘O, verdorie!’ Pamela kijkt de ruimte rond. ‘Hebben we ergens een dweil?’

‘Laat maar,’ zeg ik. ‘Aan die vloer valt niet veel te redden, dus dat regelen we later wel. Trouwens, deze zijn warm, dus snel opeten!’

‘Niet te geloven dat je met een tosti uit een bestelbus komt aanzetten,’ mompelt Mathilda niet veel later, als we allemaal op een omgekeerde emmer zitten en onze lunch naar binnen werken.

‘Hoezo? Het smaakt toch prima?’ antwoord ik.

Pamela steekt beschuldigend haar vinger naar me uit. ‘Het was je gewoon om die jongen te doen. Echt, ik zweer het, als ik hier ook maar iets aan overhoud...’

‘Pff, ik heb jou eens op vakantie meegemaakt...’ Mathilda pauzeert even om het gevecht met een gesmolten kaassliert aan te gaan, wat het effect van wat ze wil gaan zeggen behoorlijk verhoogt. ‘...en je kreeg de eerste aanval van diarree al zodra we tien meter de grens over waren.’

‘Nou!’ Pamela geeft een schop tegen de emmer van Mathilda. ‘Dat is niet grappig. Ik heb gevoelige darmen, dat is al vervelend genoeg.’ Omdat Mathilda blijft nagrinniken, richt ze zich met een uitgestreken gezicht tot mij. ‘Mia, even serieus, je weet dat we je alle geluk van de wereld gunnen...’ De gesmolten kaas ontleent in dit geval alleen maar effect aan de woorden van mijn vriendin. ‘...maar weet je het nu echt allemaal wel zeker met deze toko?’

‘Je weet toch dat we hier niet vrijblijvend aan het werk zijn, hè?’ vraag ik. ‘De deal is zo ongeveer wel rond. Helemaal rond, om precies te zijn. De kogel is door de kerk. De toko is van mij. Dus ja, natuurlijk weet ik het zeker.’

Ze wisselen een blik van verstandhouding, waaruit ik opmaak dat dit meer dan eens een onderwerp van gesprek tussen hen is geweest. En ze denken nog steeds dat ik op mijn bek ga.

‘Ik weet hoe jullie erover denken. En ik snap dat het niet de keuze is die jullie zouden maken, maar voor mij is het anders. Dit is wat ik echt wil.’

‘Maar dit is toch niet waarvoor je gestudeerd hebt? Je bent universitair opgeleid en dit... dit kan iedereen.’ Mathilda stopt abrupt met praten. Ik kan zien dat ze probeert een minder botte koers te varen. ‘Ik denk gewoon dat werken als bloemiste op termijn niet uitdagend genoeg voor je zal zijn. Zo. Ik heb het gezegd. En het spijt me als ik je nu beledig, maar je had uitzicht op een topfunctie bij een multinational. Je zat in de lift! Iedereen was dol op je en die promotie was slechts een kwestie van tijd! Hoe kun je dat nu allemaal weggooien?’

‘Ik heb niet het gevoel dat ik iets weggooi.’

‘Maar snap je hoe wij hiertegenaan kijken?’ Pamela heeft haar meest diplomatieke gezichtsuitdrukking opgezet. ‘Het is allemaal zó impulsief.’

‘Dat is het dus niet. Ik heb hier heus wel over nagedacht en ik weet dat jullie denken dat ik een gigantische fout bega, maar...’ Ik zoek naar woorden om uit te leggen wat er in me omgaat, maar het is plots alsof we een andere taal spreken. ‘Om eerlijk te zijn is het niet eens een keuze te noemen. Het is eerder het rechtzetten van iets. En het enige moeilijke aan dit alles was om eerlijk te zijn tegenover mezelf en tegen jullie. Misschien blij ik daardoor niet de persoon te zijn die jullie dachten dat ik was. Ik begrijp het als jullie dat verwarrend vinden. Maar ik kon niet zo doorgaan. Dat ging gewoon niet.’

Het blijft heel lang stil. Ik kan de hersenen van mijn vriendinnen haast even hard horen kraken als de balken in het plafond.

‘Nou ja,’ zegt Pamela dan als eerste. ‘Het zal heus allemaal wel loslopen.’

‘We willen gewoon dat je het zeker weet,’ valt Mathilda bij. ‘Dat is alles. Als jij denkt dat je hier gelukkig wordt, wie zijn wij dan om dat te betwijfelen?’

Ze kijken me allebei zo monter mogelijk aan, maar ik weet dat ze het nog steeds niet snappen. En voor het eerst vraag ik me af of ze dat ooit zullen doen.

Het is al donker als ik de winkel afsluit en het plein oversteek. Mijn vriendinnen zijn uren geleden al naar huis gegaan, maar ik

kon nog niet ophouden. Ik wil zo snel mogelijk klaar zijn, zodat de werklui aan de slag kunnen met de verbouwing. Er is nog zo veel te doen en ik kan niet wachten tot ik de winkel kan openen.

De grote stationsklok geeft vijf voor halftien aan. Ik kan de tram nog net halen en ik haast me onder de statige boog van het oude stadhuis door om bij het kleine bruggetje te komen. De tram komt precies op dat moment aanrijden en ik kan meteen instappen. Tijdens het ritje naar huis, dat een kwartiertje duurt, praat ik net zo lang op mezelf in (geluidloos natuurlijk, ik ben niet gek) tot ik ervan overtuigd ben dat iedereen in mijn omgeving wel bij zal draaien. Ik ga ze bewijzen dat ze het mis hebben. Dat ga ik doen!

Tegen de tijd dat ik mijn halte bereik, voel ik me al stukken beter. Ik stap uit en adem de frisse avondlucht in. Dan zie ik een rode kat die pal voor me op een muurtje zit, precies waar de tram is gestopt. ‘Hallo,’ zeg ik. Ik kijk om me heen, maar het is helemaal stil op straat. ‘Wacht je soms op iemand?’

De kat miauwt zacht.

Ik knik vriendelijk naar hem. ‘Fijne avond nog.’ Ik begin de straat uit te lopen en al na een paar passen verschijnt de kat naast me. ‘O, wil je een stukje samen oplopen?’ vraag ik. ‘Ik moet je wel waarschuwen, want ik ben niet in een opperbeste stemming. Het zou zonde zijn als ik je humeur bederf.’

De kat blijft naast me lopen.

‘Het is de schuld van mijn vriendinnen,’ ga ik verder. ‘Echt. Vanmorgen ging het nog prima met me, maar ze hebben het verpest. Ik weet heus wel wat ze denken. Mia ziet de dingen niet meer helder. Mia heeft een inzinking. Ze is overspannen. Het is maar goed dat ze me nu niet kunnen zien, want als ze zouden weten dat ik mijn problemen bespreek met een kat... En dan ook nog een vreemde kat. Maar je vindt het niet erg, toch?’

Hij miauwt weer.

‘Dat dacht ik wel. De meeste katten kunnen bijzonder goed luisteren.’ Ik zucht. ‘Als ze gewoon eens wisten hoe het voelt. Ik heb die baan nooit gewild, weet je dat? Natuurlijk heb ik zelf gesolliciteerd en zo, maar ik deed het omdat het van me verwacht werd. Niet omdat ik zo’n functie ambieerde. Misschien wist ik het

al tijdens mijn studie. Ik deed het werk. Ik schreef de scripties en haalde de tentamens. Maar voelde ik er ook maar iets bij? Nee!’

Weer een miauw.

‘Ik weet het, vreselijk hè? Het enige wat ik destijds leuk vond, was mijn bijbaantje in de bloemenwinkel. Ik wilde helemaal niet stoppen na mijn studie, maar ik moest wel om die Grote Belangrijke Baan te kunnen binnenslepen. Het is niet dat ik het niet geprobeerd heb! Ik dacht eerst ook dat ik het gewoon de tijd moest geven en dat heb ik gedaan. Het zou vanzelf wel wennen. Maar dat deed het niet. Ik miste de bloemen. Ik miste het elke dag en nu... nu gooi ik het roer om. En als het iemand niet bevalt, dan heeft die persoon mooi pech. Wat zeg je daarvan?’

We lopen de straat in waar ik woon en voor mijn flatgebouw blijf ik staan. ‘Nou, dit is het dan. Wil je nog even binnenkomen of moet je morgen vroeg op?’

De kat houdt zijn kop een beetje schuin. Ik loop het trapje naar de voordeur op en zoek mijn sleutel. ‘Je moet het zelf weten...’

Ik geef hem nog een paar tellen bedenktijd, maar hij blijft zitten waar hij zit. ‘Oké dan. Welterusten.’ Ik ga naar binnen en de kat wacht even onder aan de trap voor hij zijn weg vervolgt. ‘Ik loop ook altijd veel te hard van stapel met mannen,’ mompel ik in mezelf.

Eigenlijk is dat niet helemaal waar. Om eerlijk te zijn, loopt het niet bepaald storm op dat gebied. Maar ik maak me er niet zo druk om. Het komt wanneer het komt. Ik geloof erin dat de dingen altijd op het juiste moment op je pad komen. Net zoals mijn bloemenwinkel. Het heeft even geduurd, maar nu is het bijna zover. En zo zal het in de liefde ook gaan. Het komt allemaal goed.

Misschien is het een beetje raar dat ik daar zo zeker van ben, maar ik word er dan ook erg vaak aan herinnerd. In mijn dromen. Ik kan heel levendig dromen en een paar keer per week heb ik dezelfde soort droom. Over een man. Een onbekende. Ik weet niet wie het is, want ik zie zijn gezicht nooit goed, maar in mijn droom voel ik dat hij het is. De man op wie ik wacht. Het zijn vaak korte dromen, bijna als fragmenten uit een film. Dan praat ik met hem,

we lopen hand in hand door de stad of we zijn uit met mijn vrienden. Eigenlijk doen we niet veel bijzonders, maar het voelt wel bijzonder. Ik voel me thuis bij hem. Het is heel anders dan het gevoel dat ik in het echte leven bij mijn vriendjes had. En ik weet dat het een droom is. Maar het lijkt echt.

Als ik die avond naar bed ga, doe ik uitgeput door het harde werk in de winkel al binnen enkele minuten weg.

Herkenbare beelden stromen mijn onderbewustzijn binnen. Beelden van hém. We zijn in mijn winkel, maar het is niet de winkel zoals ik die vandaag heb achtergelaten. Het is helemaal opgeknapt. Nog mooier dan ik me kon voorstellen. Er ligt natuursteen op de plek waar ooit het vloermozaïek was en even voel ik me daar verdrietig over, maar dan knijpt hij bemoedigend in mijn hand. Ik kijk naar zijn vingers die de mijne omsluiten. Ik ken zijn handen goed. In mijn dromen lopen we altijd hand in hand.

Hij wijst naar de muur en daar is met kleine stukjes gekleurde steen een prachtige bloem gemaakt. Het mozaïek is nog mooier dan het ooit op de vloer was. Ik loop naar de muur en laat mijn hand over het steen naar het hart van de bloem glijden. Het is perfect. Ik kijk verheugd om. Naar hem. En voor het eerst zie ik hem. Zijn ogen. En ik ken die ogen. Ik ken ze. Uit mijn dromen, maar ook... Ik ken ze... ik ken ze... echt.

Naar adem happend vlieg ik overeind en ik zit klaarwakker rechtop in bed. Daarom herkende ik die jongen van de tostibus. Hij is het. De man van mijn dromen.